FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT SIR GORDON SLYNN FREMSAT DEN 3. DECEMBER 1981 [1]

Høje Domstol.

I denne sag har Tribunale di Milano, 1. afdeling for civile sager, anmodet Domstolen om en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 35 i Rådets forordning nr. 542/69 af 18. marts 1969 (EFT 1969 I, s. 114) som ændret ved artikel 1 i Rådets forordning nr. 1079/71 (EFT 1971 I, s. 255). Forordning nr. 542/69 var i kraft på tidspunktet for de faktiske omstændigheder i den foreliggende sag, men er nu blevet afløst af Rådets forordning nr. 222/77 af 13. december 1976 (EFT L 38, 1977, s. 1)

Ved denne forordning indføres der en fællesskabsprocedure for forsendelse af varer, én for »ekstern fællesskabsforsendelse« og én for »intern fællesskabsforsendelse«. Førstnævnte procedure gælder bl.a. for forsendelse af de varer, som ikke opfylder betingelserne i EØF-traktatens artikler 9 og 10 (jf. artikel 1, stk. 2, litra a), i forordning nr. 542/69), f.eks. varer, som har oprindelse uden for Fællesskabet, og som endnu ikke er blevet ekspederet af toldmyndighederne i den medlemsstat, de importeres til. Dette gælder for varerne i den foreliggende sag.

Varer, der transporteres i henhold til proceduren for ekstern fællesskabsforsendelse, skal ifølge artikel 12 i forordning nr. 542/69 angives til forsendelse i en T 1-angivelse. Denne blanket består af 3 eksemplarer og skal udfyldes og forevises toldkontoret på det sted, hvor fællesskabsforsendelsen udgår fra (»afgangstoldstedet«). Her registreres T 1-blanketten. Et eksemplar af blanketten opbevares, og de to andre eksemplarer udleveres til den, som ønsker at foretage varetransporten. Den pågældende skal sørge for, at disse to eksemplarer ledsager varerne. Ved modtagelsen på det sted, hvor varerne skal afleveres og fællesskabsforsendelsen afsluttes (»bestemmelsestoldstedet«), skal toldkontoret forsyne eksemplarerne med påtegning om resultatet af sin kontrol, beholde et eksemplar og returnere det andet eksemplar til afgangstoldstedet (jf. forordningens artikler 1, 12, 17, 19 og 26).

Normalt skal den, der ønsker at foretage varetransporten, stille sikkerhed »for betalingen af told og andre afgifter, som en medlemsstat kunne gøre krav på for varer, der i forbindelse med fællesskabsforsendelsen føres over dens område«. Med visse undtagelser, som ikke har relevans i det foreliggende tilfælde, skal kautionsstillelsen ske på grund af et dokument, der er udformet i overensstemmelse med de i forordningens bilag angivne eksempler, og kautionisten skal være hjemmehørende i den pågældende medlemsstat. Han hæfter som selvskyld-

1 — Oversat fra engelsk.

nerkautionist for told og andre afgifter (artiklerne 27 og 28).

Artikel 35 i forordning nr. 542/69 var oprindeligt således affattet:

»Kautionisten fritages for sine forpligtelser over for de medlemsstater, hvis område har været berørt af fællesskabsforsendelsen, når T 1-angivelsen er færdigbehandlet ved afgangstoldstedet«.

Begrebet »færdigbehandle« er ikke defineret, men der synes at være enighed om, at der heri ligger, at en embedsmand på afgangstoldstedet efter kontrol af det eksemplar af T 1-blanketten, som er modtaget fra bestemmelsestoldstedet, på passende vis tilkendegiver, at forsendelsen findes at være foretaget i overensstemmelse med T 1-angivelsen.

Ved forordning nr. 1079/71 tilføjedes følgende stykke 2:

»Kautionisten frigøres ligeledes for sine forpligtelser ved udløbet af en frist på tolv måneder regnet fra den dato, hvor T 1-angivelsen registreres, når han ikke fra afgangstoldstedet er blevet underrettet om, at T 1-angivelsen ikke er blevet færdigbehandlet«.

Det er fastslået af Tribunale di Milano, at firmaet Alimentari Moltani di Ambrogio Paulo Moltani fra sit private toldoplag udtog tre forsendelser dybfrosset oksekød, hhv. den 21. november og 21. december 1975 og den 2. januar 1976. Der blev udført — og registreret — en T 1-angivelse for hver forsendelse, hvis bestemmelsessted for alles vedkommende var Schweiz. Sikkerhed for forsendelserne blev stillet af Società italiana cauzioni — Compagnia di assicurazioni e riassicurazioni S.p.A. (herefter benævnt »SIC«) i henhold til police dateret den 5. maj 1970. Senere modtog toldkontoret i Milano (afgangstoldstedet) fra toldkontoret i Genève (bestemmelsestoldstedet) det tredje eksemplar af T 1-blanketten, som tilsyneladende var påtegnet med Genève-kontorets stempel og indeholdt en bekræftelse af, at varerne var ankommet til Schweiz. Disse tre dokumenter blev »færdigbehandlet« hhv. den 13. og 30. december 1975 og den 21. januar 1976. Senere undersøgelser viste, at kødet slet ikke var indført i Schweiz som oplyst og ikke havde forladt Italien, idet dokumentet var forfalsket. Dette blev der givet SIC meddelelse om den 20. januar 1977. Den 6. september 1977 pålagde toldmyndighederne i Milano SIC at betale tolden med renter og omkostninger, hvorefter SIC anlagde sag ved Tribunale di Milano. Under sagen bestred SIC kravet og gjorde herved gældende, at selskabet ifølge artikel 35 i forordning nr. 542/69 var fritaget for sine forpligtelser, da der var forløbet mere end tolv måneder mellem den dato, hvor den sidste af de tre T 1-blanketter var blevet færdigbehandlet, og den dato, hvor selskabet modtog meddelelse om, at dokumenterne syntes at være forfalsket. Toldmyndighederne gjorde heroverfor gældende, at SIC ikke kunne støtte ret på artikel 35 og fortsat var forpligtet som kautionist.

Tribunale forelagde herefter følgende præjudicielle spørgsmål for Domstolen:

»Må det, når henses til artikel 35 i forordning (EØF) nr. 542/69 af 18. marts 1969 som suppleret ved forordning (EØF) nr. 1079/71 af 25. maj 1971, ubetinget kræves, at Amministrazione Finanziaria, såfremt den i ovennævnte bestemmelse omhandlede kautionsforpligtelse fortsat kunne gøres gældende, inden 12 måneder efter registrering af T 1-angivelsen giver meddelelse om, at dette dokument ikke er færdigbehandlet?«

De italienske toldmyndigheder har hævdet, at færdigbehandlingen af en T 1-blanket, som er fremkaldt ved svig, gør hele den efterfølgende procedure ugyldig. Hvorvidt svig gør selve færdigbehandlingen ugyldig, således at den afskærer en kautionist fra at støtte ret på artikel 35, stk. 1, spørger Tribunale di Milano ikke om, og jeg mener ikke, at jeg bør komme ind herpå. Det afgørende spørgsmål er, om en svigagtig adfærd, som medfører T 1-angivelsens færdigbehandling, indvirker på muligheden for at støtte ret på artikel 35, stk. 2.

Toldmyndighederne gør gældende, at hvis det fremgår umiddelbart på grundlag af en kontrol af T 1-blanketten, at forsendelsen af varerne er sket i overensstemmelse med angivelsen, kan toldvæsenet ikke være forpligtet til at give kautionisten underretning om, at varen ikke er færdigbehandlet. Toldmyndighederne rejser det spørgsmål, hvorledes de skal kunne give underretning om, at dokumentet ikke er færdigbehandlet, når færdigbehandling faktisk behørigt er sket på grundlag af et øjensynligt gyldigt dokument. Toldmyndighederne slutter heraf, at fristen på tolv måneder ikke udløses, såfremt en undersøgelse af dokumentet ikke afslører mangler. Det kan ikke forventes af toldmyndighederne, at de foretager detaljerede undersøgelser af, om det tredje eksemplar af blanketten er gyldigt, idet der ellers ville opstå endeløse forsinkelser. Tolvmåneders-fristen udløses alene, såfremt man er bekendt med forfalskningen, og der ikke gøres noget for at give kautionisten underretning om den, eller såfremt der overhovedet ikke foretages nogen undersøgelse.

Disse argumenter beror på en misforståelse. Det fremgår klart af ordlyden i artikel 35, stk. 2, at kautionisten frigøres for sine forpligtelser, når der er forløbet tolv måneder efter, at T 1-angivelsen er registreret (hos afgangstoldstedet), *medmindre* kautionisten inden for denne periode af afgangstoldstedet underrettes om, at T 1-angivelsen ikke er blevet færdigbehandlet. Dette er en regel til beskyttelse af kautionisten og indebærer ikke, at der skal foretages nogen undersøgelse af, om afgangstoldstedet måtte have begået fejl, udvist forsømmelighed eller gjort sig skyldig i passivitet. Der består ingen forpligtelse til at give underretning om, at T 1-angivelsen er færdigbehandlet. Der foreligger intet retsspørgsmål, spørgsmålet er alene, om afgangstoldstedet inden for den nævnte periode har givet underretning om, at angivelsen er færdigbehandlet eller ej. Hvis ikke, er kautionisten frigjort fra sine forpligtelser. Bestemmelsens klare formulering udtrykker, for mig at se, blot formålet med ændringen af forordningen, der, jf. betragtningerne, er at skabe større retssikkerhed ved at give kautionisterne vished for, at de efter en vis tid er frigjort for deres forpligtelser, nemlig tolv måneder fra det tidspunkt, hvor angivelsen om fællesskabsforsendelse er registret.

De tilsigtede formål medvirker til at fremme de frie varebevægelser efter traktatens system, eftersom det gør det muligt at udvide sikkerheden, eller de til grundliggende pengemidler, til at dække andre transaktioner. Forpligtelsen ophører, uanset om kautionisten underrettes om, at T 1-angivelsen er færdigbehandlet eller ej. Kautionsforpligtelsen består kun i tilfælde af underretning om,

at angivelsen ikke er færdigbehandlet. Det argument, at foretagne undersøgelser måske ikke afslører svig, eller kan være komplicerede og langvarige, fører ikke til det modsatte resultat. Såfremt der opstår mistanke om, at færdigbehandlingen kan være sket på forkert grundlag, kan den kaldes tilbage, og der kan gives underretning om, at den ikke er færdigbehandlet. Under alle omstændigheder vil der fortsat være mulighed for at bringe retsmidler i anvendelse over for hovedmanden.

Det er ikke i den foreliggende sag gjort gældende, at selskabet SIC skulle have handlet svigagtigt. Såfremt det, på grundlag af de faktiske omstændigheder i et konkret tilfælde, kan påvises, at kautionisten har handlet svigagtigt, idet han har udvirket, at afgangstoldstedet *ikke* giver underretning om, at T 1-angivelsen ikke er blevet færdigbehandlet, kan dette give anledning til andre overvejelser, som der må tages stilling til på grundlag af de for Domstolen foreliggende faktiske omstændigheder.

Som sagen er oplyst, skal jeg foreslå Tribunales spørgsmål besvaret således:

Har en kautionist ikke udvist svig bestående i, at han har udvirket, at toldmyndighederne ikke giver underretning om, at en T 1-angivelse ikke er færdigbehandlet, jf. artikel 35, stk. 2, i forordning nr. 542/69 af 18. marts 1969 som ændret ved artikel 1 i forordning nr. 1079/71 af 25. maj 1971, er kautionisten frigjort for sine forpligtelser, når tolv måneder er forløbet efter datoen for registrering af T 1-angivelsen, medmindre kautionisten inden for denne periode modtager underretning fra afgangstoldstedet om, at T 1-angivelserne ikke er færdigbehandlet.